

Midsommardagen – 2:a årgången

{biblink}Matt 6:25-30. Att lita på Gud. Texterna{/biblink} ur Bergspredikan i Matteusevangeliets femte till sjunde kapitel verkar vid en första genomläsning så vardagliga och praktiska. ”Bekymra er inte”, säger Jesus. Så bra, tänker vi, så omtänksamt och så skönt.- Men vid närmare eftertanke, hur gör man? Ska man rycka upp sig nu igen, eller?. Det är att säga, att man inte ska bekymra sig, men tar man uppmaningen så där rakt av, blir det då inte ungefär lika jobbigt som när någon säger till en lessen medmänniska utan att ha en aning om hennes situation: ”Nu får du verkligen rycka upp dig.” När man läser bergspredikan måste man alltid börja i en helt annan anda än i själva uppmaningarna. Man kan inte läsa dom som allmänna livsregler. De måste läsas i tro. Det som sägs är lärjungaråd. Om en människa kommit så långt, att hon helt på Gud, då följer av detta, att hon inte längre söker sig framåt i egen kraft, som är alldeles för svag, utan i Guds kraft. Hela hennes liv vilar i Guds händer, som är två: Jesus och den helige Ande. Skapelsen. Den vackra och underbara. Man bara njuter i dessa dagar. Föremål för beundran och högstämda ord och sånger. - För en troende människa är det så också men fram något mera. Den är Guds skapelse, utgången ur hans hand och uppehållen av hans försyn. Därför kan Jesus säga till oss: ”Se på himlens fåglar, de sår inte, skördar inte och samlar inte in i lador, men er himmelske fader föder dem. Är inte ni mycket mer än de?” Fåglarna bara finns där och låter sig skötas om av Gud. Precis som de små barnen, som Jesus lyfter fram som exempel för oss vuxna. Människan. Tänk att Gud inte bara låter oss vara sökare, och ovissa trevare. Han vill ge oss en djup tillit till sig. Så djup, att vi kan lita på honom vad som än händer. Vi får låta axlarna sjunka, blicken sluta flacka och tankarna fastna än här än där. I stället får vi som psalmisten uttrycker det i den 46:e psalmens 11:e vers ”Bli stilla och besinna, att jag är Gud.” Stillhet, besinning och förväntan inför Gud är det viktigaste i livet. Därefter kommer den framräckta handen, som tar allt, hela livet ur Guds händer och vilar tryggt i förvissningen om att han ger mig det jag bäst behöver, nu och sedan i himmelen. Bekymmer. När jag så litar på Gud, behöver jag inte bekymra mig. Det är ju inte jag som ska åstadkomma det hela, det är ju han som försörjer och råder. Med Lina Sandells ord i sv.ps. 249:1 får jag växa allt djupare in tilliten till Gud och tryggheten hos honom: ”Allt ju vilar i min faders händer, skulle jag ,som (Guds) barn, väl ängslas då? Han som bär för mig en faders hjärta, han ju ger åt varje nyfödd dag, dess beskärda del av fröjd och smärta, möda, vila och behag.” Svante Enander